

50704
9.

1827

Кружок „Рідної школи“
ім. Лесі Українки
в ПОЛТВІ

ЮЛІЯН БОРАЧОК.

~~2.22.~~

6.23

ДИМИТРИЙ

Образ драматичний

в 5 діях зі сьпівами і музикою.

ЦІНА 1 КОРОНА.

ЛЬВІВ 1914.

Накладом Юліяна Борачка.

895
5-82 д

827.
Кружок „Гідної шко-
лім. Лесі Українки
в ПОЛТВІ

ЮЛІАН БОРАЧОК.

7.22.

ДИМИТРИЙ

Образ драматичний

в 5 діях зі сьпівами і музикою.

71
ЦІНА 1 КОРОНА.

ЛВВІВ 1914.

Накладом Юліана Борачка.

v. 21. XII F. 5

891.79-2

Львівська бібліотека
Бібліотека АН-УРСР

323808

З друкарні „Діла“ Львів, Ринок ч. 10.

О С О Б И:

Димитрій.

Фільотея, сестра Димитрія.

Домітей, повірник Димитрія.

Ірена, донька Домітея і подруга Фільотеї.

Юліянна, подруга Фільотеї.

Цар Максиміян.

Ірідіон, повірник царский.

Михей, начальник війська в Солуню.

Еутихія, жена Михея.

Рошана, донька їх.

Лій, любимець царский.

Нестор, молодець.

Ельсіноа, співачка.

2. молодші помічні співачки.

Арфист.

Нікон, жовнір і посол.

4 жовніри.

Стражник вязничий.

2 невільники — 2 невільниці і 2 чури.

Дієсь в Солуню в III. віці по Христі.

ДІЯ І.

Кімната о стінах покритих з рідка диванами. Хрест на стіні. Стіл з річами шовків. Докоола крісла.

Фільотея — Ірена і Юліанна зложивши руки співвають.

Отче благаю тя.

Подай нам долю —

Вволи нам волю,

Щоб святе слово

Нас освятило, —

І гень повело,

Де вічно мило

Отче благаю Тя.

Христе преблагий

Для нас ласкавий, —

Веди нас стежков

До неба близьков,

Аж гень за море

В небес простори

Отче благаю Тя.

Обіт складаєм

І присягаєм,

Службу сповняти —

Віри навчати,

І так до смерти.

В Твій ласці умерти.

Отче благаю Тя.

(Юліанна і Ірена приглядають ся роботі вишивок на столі і роблять з тиха уваги.)

Фільотея. Ах, як я рада все бачитись з вами,
Що трудно сказати простими словами, —
Прошу — Сідайте, (сідають) — важну маю [справу
Що нам заслужить на небесну славу.

Ірена. Вже знов щось нового, — скаже нам [ділати,

Щоби у Бога ласк вічних придбати.

Юліянна. Сли яке добро в собі посідаю,
То Фільотеї лише завдячаю.

Фільотея. Добро робити для ближнього-друга,
Се обовазок святий і заслуга.
А мене учила вже від малку мама,
Що сьвіт сей марнісьть, — а у Бозї слава,
Котру шукати тре нам в кожній днині,
Щоб прислужитись Христу хоч в частині.

(Рошана входить.)

Витай нам сестричко — радість нам збільшаєш.
Рошана (витає ся). Може непотрібна, не з тих, —
[сама знаєш.

Фільотея. Сідай, — (Рош. сідає сумна підпершись рукою.)
[Серце твоє також благородне,
Слиж для віри Христа, оно ще холодне,
Не ти виновата.

Ірена. В ласки єщесь небогата.
Треба заслужитись, —
Скорше охреститись.

Юліянна. От так, — і скорше навчи ся науки,
Потрібною до хресту і на віки.

Ірена. Позволь ми тя вчити, — я того бажаю.

Романа. Не одно вже чулам, — не одно вже знаю,
І за то вас більше чим своїх кохаю.
Мій розум ваші науки пріймає, —
Но серце противні бажання плекає.

Фільотея. Серце до сьвіта у кожному пре ся,
Поки в тім серцю Бог не відозве ся,
І вище бажанне, —

Юліянна. ...Вищою цілю званне.

Ірена. Христова наука всім відкриває
Щастє вічне й радість, що не зникає.

Юліянна. Анї маліє, — анї не заводить,
Всім помагає, — нікому не шкодить.

Фільотея. Поглянь довкола, що з Солуня сталось, —
Колись ідолам тут все покланялось.

Ірена. А нині кругом Христова наука
Любовню лучить і жида і грека.

Фільотея. Лишім ю в спокою, — не наша в тім
[сила;

Чи ей Христа віра — та віра правдива,
Буде ей дана і буде ей мила.

Юліянна. Тре ласки в Бога просити — благати.

Ірена. Ми ю молитвов будем спомагати.

Фільотея. А тепер сестрички, — хочу вам сказати,
До нового діла треба нам ся взяти.
Між людьми в місті премного убогих,
Калік, нужденних і безрадних хорих.
Христових наука від нас вимагає, —
Той небо заробить, — хто їм помагає.

Юліянна. Славно і чудно! — злучім наші сили,
Щоб голодні їли — а жаждушчі пили, —
Хорим постараймось средства до ратунку,
Причинитись треба до зменчення смутку.

Ірена. (вниймає гроші.)

Що тато на строї мені дарували,
Убогим складаю, — щоб не нарікали
На голод — холод, — нехай ся втішають,
З помочи душих най потрібне мають
На жите — конечно —

Фільотея. .....від нужди безпечне,
А ти тримай касу, — я дім мій власний
Дарую, а брат масток свій красний
Дає на ту ціль, щоб біду зменчити,
І сиріт бездомних тут притулити.

Юліяна. І я ся причину по моєй силі —
Діла побожні, — чей кожному милі.

Рошана. Коли вас ся бачить, коли вас ся чує, —
Спитаю за думку, що в мені нуртує.
Чи радше нужда тіла — чи може душевна
Знайшлаб в вас поміч? — щобим була певна,
Що в науці Христовій досить знайду сили
Зробить жите сумне й серце зболіле
Кращим...

Ірена. .....Нещасна!

Доповім ясно, — хотїлась сказати,

З любови вянеш, — а де ліку взяти,
Щоб все забути і не страдати.

Рошана. (зриваєсь). Мовчи, — хоч вгадалась —
[й з вами прашаюсь (відходить)].

Юліяна. Що ей стало ся?

Ірена. Навіть не яло ся

При Фільотеї таке ей признатись.

Юліяна. А яби хотіла про все дізнатись.

Фільотея. Річ вам чей звісна, — нема що таїти,
Димитрий не може ей ся посвятити.

Юліяна. Знаю, що Димитрий посвятив ся Богу,
І сказав ей слово послідне, — „не могу“.

Ірена. Знаю, що брат твій від малку Христовий,
Лише служити Богу він готовий.

Фільотея. Жаль мені єї — тре ся нев заняти, —
Болі ей серця і смуток зменшати.

Служаща. (входить — до Ірени). Лектика від пана
[Домітея для Пані (відходить)].

Ірена. Забулам, що тато днесь обіцяли

Прохід для мене і Юліянни

Зділати, — тож обі тепер спішім ся.

(до Фільотеї). Завтра у мене, — прошу —
[зійдім ся.

Слава Христови. (обі відходять попрашавшись).

Фільотея. На віки слава! (сама).

Боже ласкавий, що сьвітлом владаєш!

Кожному хрестик Сам накладаєш.

Кріпи на дальшу дорогу кріпи!

Не дай зблудити, — Боже спаси!

Хрестик з грудий підносить і цілує. Чути кроки Димитрія
і Еutihії).

Димитрий. (за сценою, в порозі). Ласкаву Паню
[рад виджу і прошу.

Еutihія. (до Фільотеї подаючи руку).

Достойній Фільотеї вість я приношу.

Фільотея. Ласкава пані і честь нам приносить,
Коли у дім наш хоч зрідка загостить.

Димитрий. І кажу отверто, — ваш муж уникає
Мене, хоч мою прихильність він має.

Еutihія. Прихильности твоєї достойний пане
Бажає особа, що плаче і вяне, —

Про те казати тут не випадає (подає картку).
Лист сей в останнє тут посилає.

(Димитрий бере лист — читає — ховає і на бесіду вважає).

(до Фільотеї). Ти ж достойна Фільотею вважай, —
Судьби щасливої не віддавай
Від себе, — бо так як він кохав
Й на слово твоє давно чекає,
Недивноби, — щоб не образив ся
І в ворога тобі не змінив ся.

Фільотея. Про него кажеш — про Ірідіона?
Підхлібна й грізна заразом та мова, —
Та даремні ті твої пані слова,
За нікого не йти, се моя воля.

Димитрий. Богу служить, хто зазначив мету,
На впів дороги не стримає лету,
Країни небесні суть принадніші,
Чеснот життя повне також миліше
Як уживання розкошей тілесних.

Евтихія. (злосливі). Після ваших наук нових —
[нешасних, —

Я вже вас знаю.

Димитрий. (з досадою). ....Тож прощаю,
Ждуть роботи. (склонившись легко — відходить).

Евтихія. Не хотіла ти при браті все сказати
Не бажала й твою особу лякати,
Але пора бачу, тай вже час на тоє,
Що застановитись мусити обоє, —
Бо ваша упертість — гордість там, чи пиха,
Принести готова дуже много лиха, —
Сли Ірідіона не допоможе просьба,
Лякаюсь, — наступить нежадано грозьба.

Фільотея. Кому Ірідіон сьміє грозити?
Чи за те, що я не можу вволити
Єго бажанню, — статись му женою, —
Він лякати мя пробує тобою, —
Даремні труди.

Евтихія. ....Вскорі він сам буде.
Почуєш від него не добуї вісти,
Що грозять Димитрю — всеж оповісти
Не хочу нині, бо досить бачу,
Як на дармо часу на просьбу трачу.

Фільотея. Не чуюсь винна, що буде і було,
Що єсть на світі і що вже минуло,
В руках не людських, — а в Божім вироку,
А я будь певна, — не цофнусь ні кроку
Перед нещастем і перед грозьбами,
Які Бог зішле, — Бог Пан над Панами.

Евтихія. (люто). Чую, — сказалась послідное слово.
Намовлять тебе не буду на ново.
Димитрий Рошанов — ти Ірідіоном
Згордилась і криєш науков Христовов
Пиху серця свого горда християнко!
Побачиш ще, що може й потрафить поганка.

(Легко склонившись відходить).

Фільотея. Що се і за що? — в чім я виновата?
Если той Ірідіон мене свата
Протів моєї охоті й волі, —
Если Рошана в серцю чує болі,
Що брат Димитрий рад служити Богу,
Обіт здійавши сказав ей „не могу“ —
За те ей мати грозить ми і лає,
Гордисьть і пиху мені закидає? —
Боже помилуй! — за віщо та кара? —
Відкрий мні провину, щобим ю пізнала!
— А може не кара? (павза). — се хрест
[легенький].

Такий солодкий — такий він близенький —
Дякую Боже, — виджу ласку Твою,
Що чудно душу засмучену мою
Обгортає, — й любо й дивно навчас
Прикрости зносити —
Урази простити.
Ах чудна Христе свята ласка Твоя,
Я з нев на муки йти радо готова —
Готова.... (слуга входить).

Служниця. Достойний Ірідіон вийти бажає.

Фільотея. Скажи, — нема брата, сли — справу має
До него, — най прийде в єнчу пору, —
Заступать в его справах я не могу.

Служниця. Неприсутність пана вже ему знана, —
Видітись — каже — дуже важна справа
Наглити, — щож робити?

Фільотея. Можеш просити (дає знак відійти).

Ах душу лякає якась тривога,
Чому не знаю — но здаюсь на Бога.

Ірідіон. (входячи). Достойна Пані — сердечно вітаю,
(подає руку). Найщиршим привітом, — що
[забуваю —

Усі урази — усі мої муки,
Всі болі серця від туги і скуки.
Які ми задала упертісьть твоя
Статись моєю, — ах бо страшна доля
Може зближаєсь, — як нині з уст твоїх
Вирок почую протів бажань моїх.

Фільотея. Ірідіоне! ти пан надійний
І царской ласки великої певний.
Молодість — славу й багатства маєш,
И красавицю, — яку забажаєш.
Таж кілька є їх в великім світі
Кращих від мене в самім розцвіті.
А найважнійше вірою близьких
Між дівиць юрбою найкращих.

Ірідіон. Фільотео пані, — не рань серця мого, —
Не згадуй про єнчих, — що не варті твого
Облича глядіти; — ти мні світом ясным
Моглабись бути, — а я так нещасний
Надармо ку тобі взношу мої очі.
На твої чарівні прелести дівочі
Душу опер і в тім життя рай бачу, —
За тим раєм тужу, баную і плачу;
Здаєсь, що світ цілий при тобі блідніє,
Розказать то словом язик мій не вміє.
Не хочу багатств я, — не хочу я слави, —
Без тебе, — ось скажу нині без обави, —
Життя мені не треба, — ах як чекаю
Твого вироку, — кажи, нехай раз знаю
Судьбу життя або смерті!...

Фільотея. .....Якжеж ти упертий!

Знай, що щастє земске не займе мні душу,
Я обіт зділала і дотримать мушу
Лиш Христови, Відвічної Любови Пану, —
Не завдавай отже серцю мому рану, —
Забудь мене! — прошу — й тим не ображаю

Тебе, але рішучо днесь відмовляю, —

Й руки моєї недам ти ніколи.

Ірідіон. То послідне слово?

Фільотея. Повторить на ново?

Ірідіон. Вбилась мя на віки! — будь же ти
[проклята!

Християнко горда! — нехай та палата
Звалить ся, спалить ся, — принесе руїну
Для тебе і брата й на цілу країну,
В котрій Христових наук нових заразу
Шириє твій брат з тобою, а я ти скажу;
Як обидилась мя так дуже на чести,
Так дочекать готов ся в скорі мести
Для себе і брата, — вже бо досить довго
Злочинів зради віри предків много
Скривав я пред царем, — хоч єму в тім служу,
Тепер відкрити цілу справу мушу
Чим скорше, — нехай спаде на вас кара
Бо відвернути ти єй не бажала. —
Посол в дорогу готовий чекає —
Максиміян в порті близько забавляє, —
Вістку дістане за Димитра ряди,
Як хрестом знищив богів Геліяди,
Як Солунь досі в ласк царських обильне
Через нову віру стало неприхильне
Цісарам, — котрих зве днесь поганам, —
Брата зве паном своїм над панами.
Тож ділом своїм — тіш ся — наслаждай ся.

(входить Димитрій і до него з плачем тулить ся Фільотея)

Фільотея. Ах Димитрію! ти єго лякай ся

(падає в рамени Димитрія).

Ах він так злий (мліє).

Димитрій. (не витавшись показує на двері).

Що се? — Я прошу, — скорше віддаляй ся.

Дім мій гріху лиш творити боїть ся.

Сестро! — даремно не покоїш ся!

Сестро! (завважав омлине). Ох Боже змилуй
[ся над нею.

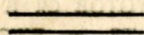
Причину того догадатись знаю.
Служба!

(Входять невільник і служниця).

Невільник. Ах що се? Пані? водою скропити.
Служниця. Скоро до ліжка треба положити.

(Відтирають).

(Завіса спадає).

ДІЯ II.

(Комнату більше диванами вбрати — а хрест сховати).

(Рошана сумна сидить, — з током монольогу встає і ходить повільно або стоїть на переміну).

Рошана. І сама виджу, як неможливі
Мої бажання, хоч як мні милі.
Таж я поганка — а він Христовий,
За Христа віру життя готовий
Він посвятити, — менеж любити
Чей він не може, — то щож робити
Мені нещасній, як серце бет ця
И до него й до віри его рветь ця?

(стає і надумує ся).

Яби і нині християнкою стала
Слиб не противні були тато й мама, —(задумуєсь)
А може в мені не з чистою любови
Чуте так сильне ку Дмитріюви
Душу аж вбиває, — і хто знає, —
Коли ся в другім так сильно кохає,
Чи самолюбством тогди ся кермує,
Чи жите своє дає ся й жертвує
Тому, — котрого серце вибирає,
Хтож се розбере? хтож напевно знає?
— Боже Дмитрія подай мені раду
Нехай я з муки в розпуку не впаду!

(Входить невільниця).

Невільниця. Ідучи містом Панї Фільотея

Сей лист для Панї менї передала.

Рошана. Подай, — відходь — а дась мні знати
Коли поверне з міста моя мати.

(Невільниця відходить, а Рошана сїдає і читає).

„Що пишу до тебе люба Рошано, —
Вибачай серце, — бо то, що ся стало
Вчера в нашім домі, то нас обоє
Найбільше й рівно дотичить, — протое
Мерщій я хочу з тобов поділитись
Журбою, як справді є чим журитись.
Отже по просту річ прийшла до того, —
Ірідіон мене, — ти брата мого
Любити отверто нам осьвідчили;
І якби тим ви нас ушасливили,
Коби та любов на віки лишилась
Чиста, й ніколи у гнів не змінилась.
Ах та любов, яку Христос навчає, —
Любов, котра ближних душі спасає, —
Любов, що земских утіх не шукає,
Жаждою неба серця зепалає, —
Ллюбов, що жите своє жертвувати
Готова за других, — ах так кохати
Навчає Христос, — котрому служити
Моїм бажаннем тебе наклонити, —
В нїм знайдеш силу на всякий лютий час,
„Ходїть обременні — упокою вас“ —
Кличе й до тебе він днесь відзиваєсь
Через Димитря — що тобі кланяєсь
В тім листі і ще доповісти просить,
Що мольбу до Бога щиро заносить,
Щобись пізнала правдивого Бога,
Щобись охотно Відвічного Слова
Науку й ласку собі присвоїла, —
І так му блищов вірою схотїла
Сестрою в Бозї на віки му стати
В ширеню віри єго спомагати
А ось і просьбу він долучає
Молитву тую тобі поручає.

— Христе і Боже, не знаний мні доси
Подай мні ласку, о котру просить

Серце зболіле, — серце туги повне
За любовю вічнов — а оно готове
Тобі служити — тобі жертвувати
Земські утіхи, — а тебе пізнати,
Нехайби сталось мні життя метою, —
Подай ту ласку — змилуй ся над мною“.

(в руки ударяє).

Який чар чудний в тих словах спливає?
Якуж то силу Християнство має?
Щойно близька була я розпуки, —
Здавалось, не зможу пережити муки
Душевних болів — зранею любови,
І месьть заприсягти Димитрію
Булам готова; — аж ту его слова
Неначе бальсам на серце спливає, —
Любити вічнов любовю навчає
Его і всіх, — що лиш Христових віра
Союзом в одну родину злучила.

(встає і ходить поволи).

Се чудне — тож радо ще раз спробую
Й молитву скажу, — чи їй ласку вчую

(бере лист зі стола і читає лицем зверненим до публіки).

„Христе і Боже незнаний мні доси
Подай мні ласку, о котру просить
Серце зболіле...“ (в екстазі — лист ховає).
Що се зі мною — привид се чи ява?
Димитрія Боже — честь Тобі і Слава!
Ах! научи мя по вік Ти служити!
Чую то щастє, лиш для тебе жити, —
І там десь — в надземских країн просторах
Лучитись з Тобою в небесних узорях
Твій найсвятійший мні розказ і Воля,
Котрій склонитись хоче душа моя,
Бом рада бути днесь на віки Твоя (клякає).
Ах Твоя (задівлена усміхаєсь).

(Михей входить).

Михей. А то що доню? — чись нездорова?
Сідай тут любо і будь готова
Вислухать річи, — які почути

Час тобі також — бо час нагнути
Того, що гордий собов величаєсь,
І з твого смутку може насьміваєсь.
Про Димитра кажу, — про того драбугу,
Що дому мому і тобі наругу
Зладив і певно собі міркує,
Що Михей ось єму подарує
Таку образу.

Романа. .....Ах тату — тату!

Михей. Що скажеш?

Романа. .....Если мя кохаєш,
Відвернеш, щось задумав і сховаєш
Жаль, гнів чи месть, — бо ти ще днесь не
[знаєш,

Чим є Димитрий і чим Фільотея,
Чим днесь Романа любяча тя доня.
Они мні Бога всіх сьвітів відкрили,
Они мя любить інакше навчили
Людей і Бога.

Михей. .....Що се? анї слова —

Більше такого не сьмій повторити,
Если не хочеш сама ся зганьбити,
Що чарів Христовой віри прилести
В дім наш на ганьбу зміряєш принести.

Романа. Тату — ах тату, чому ми погане?

Щасливі люде, що суть християне!

Михей. І ти то кажеш? від колись не вірна?

Від коли сталась така божевільна!

Відклич щось сказала — відклич чим скорше, —

Меч витягнений (витягає і ховає). — і нич не
[поможе

Для твого ратунку, щось донька моя, —

Убю — най уникну тяжкого горя,

Яке на старісьть зготовить хотілась

Вітцю своєму, — і ще напосілась

З ворогом нашим на ганьбу родини

Лучитись з ними? — то нехайже гине

Племя Христове, — а ти укори ся —

Геть до кімнати проч, на Озириса —

Жертву готов ся сейчас принести

Если не хочеш з рук моїх умерти.

Рошана. Ах тату! — з рук твоїх й смерти не лячно.

Михей. (на боці). Аж страшно!
(до Рошани). Геть з очей ступи ся
(плеще). служба яви ся.

(Рошана відходить правими дверми, а невільниця входить
лівими).

Михей. Проси паню дому.

Невільниця. По розказу твому. (відходить).

(Евтихія входить лівими дверми.)

Евтихія. Ти кликав мужу, — повідай скоренько,
Чого гнівний ти, віщує серденько
Не добрі вісти, — а деж Рошана?

Михей. Не я єй отець, — не ти вже єй мама.
Богів наших віров она згордила, —
Димитрія науки полюбила, —
І стати хоче на встид християнков,
Жалує, що досі ще є поганков.

Евтихія. Вже прийшло до того? що ж тепер почати?
Може дасьть ся словом добрим спам'ятати.
Слиж не допоможе, — нехай пропадає,
Хоч серце за нею з жалю мні ся крає, —
А нам лиш пімститись жорстоко лишаєсь,
Дивно, — чому ти все зволікаєш.

Михей. Здаєсь, що скорше, як ти се гадаєш,
Час мести й відплати до нас зближаєсь,
Ірідіон нині гнівом палає.
Здибавсь зі мною і мене питає,
Чи можна повірить мні тайну важну
„Прийду до тебе“ мовив він — „і скажу“
Щось він задумав, — а по тій відмові
Він не дарує, — тож будьмо готові

(Невільник входить.)

Невільник. Ірідіон пан увійти бажає.

Михей. Проси скоренько нехай не чекає.

(Невільник відходить.)

Евтихія. .....Маю віддалитись?

Михей. Ні — причинитись

Може твоя рода до успіху діла.

Евтихія. Тож буду сиділа.

323808

(Ірідіон входить.)

Ірідіон. Витай вожде вірний цісарю пану —
А достойній панї мою пошану
Належну складаю.

Евтихія. Сли перешкаджаю, —
Прошу сідати й отверто сказати.

Ірідіон. О ні! В Солуню так мало зістало
Богам нашим вірних — Цісарю прихильних:
Задля тих наук Християнських мильних,
Що коли чим я поділитись хочу
З наміром моїм, — як раз і вас прошу, —
Будьте присутні і нашій обраді
Або дасьте притак, — або в неладі
Нехай дальше тутка Димитрий панує
По своїй вподобі — а нам приготує
Ганьбу, упадок, колиб про ті діла
Вісьть до Цезара без нас долетіла.

Михей. Давно я того — давно вже лякав ся,
Но тобі сказати не осмілював ся, —
Бож річ військова, — то моя служба, —
Воєнна штука — то мні справа люба, —
Но річи віри — справи політичні,
Твою особу — не мене дотичні,
Цісар довіре дав тобі найвище,
Служити єму тутка найвірніше.
Присягу складав ти, — і отвічальність
За край наш взявесь, — і за таку дбалість
Чей не буде вдячний, если ся відкриє
Без тебе, — яке тут лихо ся діє.

Ірідіон (ходить розгніваний).
Сто разів проклята будь Фільотея,
Через ню непевнов днесь та Кірея,
Котру я з ласки цісарскої ношу,
Тож як блуд направить, — вас прошу
Давайте раду.

Евтихія. Можна, — слово скажу.
Цісар Максиміян щойно скінчив битви
Побідно, — тепер християн гонитви
Велїв указом, — що в цілій державі
Христові люди неначе в облаві
Гонимі в муках ідуть на тортури,

Або вязничі заповняють мури,
Зак ся попадуть між тигрів пазури.
Тож пора крайна післанця післагі,
Димитря роботу описати,
Най цісар скорше від Вас ся дізнає,
Кого намісником він тут лишає.

Михей. Слушно, — з тов радов я цілком годжу ся.

Ірідіон. Будьтеж жичливі, на Зевса клену ся,
Що вже не ляжу й доти не спочину, —
Аж він упаде, або сам загину.
Гадки вашой ждав я, — письмо вже маю
Слухати зволіт, — я перечитаю.

(Виймає папір і читає.)

„Божеский наш царю — сьвітів володарю!
Не можуть стерпіти вірні твої слуги
Зухвалою й гордою Димитря наруги
З віри предків, — а славной Геліяди
Й римской держави почесні пенати
Вже заступлені сьуть Христом Розпятим,
Якого образ з найвищою палати
Намісника твого — до вбогой хати
Розносять, — ще і сьміло тим грозять,
Хто їх не слуха, — а навіть голосять,
Що незадовго вже зникнуть погане,
Зникнуть ідоли і царі тирани, —
Над Римом повіє хоругов Христова,
А люде вірють в намісника слова.
Тож дай пораду божеский наш пане,
Бо дальше вірних і жмені не стане
В Солуню, а намістник єдиний —
Самовладець буде, — сли повелінній
Недась завчасу, як тут лад зробити,
Христову гидру поки час зломити.
А коли милосьть божеска наш царю
І твоя ласка сьвітів володарю,
Зволить самому тутка загостити,
Щоби справедливо тих засудити,
Котрі до зради люд готовили,
А з богів й власти цісарскої кпили,
То був-би сьвітлий день нашої країни, —
Ах! дай нам Юпітре дожить тої днини.

А если ревність того обов'язку .
Послуху не найде ані твоєї ласки,
Що небудь вскорі туг запорядити,
Розкаж нам службу свою опустити,
І геть забратись, — бо радше нам вмерти,
Як жить не в силі боронити чести.
До ніг склонившись підписом стверджають,
Ірідіон — Михай і присягають
За правду і вірність“.

Михей. Знаменито гадаю, сейчас висилати.

(плеще ~~на~~ службу).

Евтихія. (подає руку Ірідіонові.)

Можна пожелати.

(входить невільник.)

Ірідіон. Най біжить скоро і кличе Нікона.

Михей. Додам 6 жовнірів на оборону

Ще 5 гоплітів, — коні до вибору, —

Щоб го застати нині в саму пору;

Коли на щасте в порті забавляє, —

Недалека дорога, — і хто знає,

Чи зараз не схоче він тут прибути, —

Залежить від волі его і охоти. (до невільника)

Іди клич Нікона. (невільник відходить.)

(Вбігає Рошана)

Рошана. (руки ломить.)

Ах тату рідненькі!

Ах мамо миленькі!

Чулам вашу нараду,

Що готовить зраду

Против Димитрія Пана.

Михей. ...Що тобі Рошана?

Евтихія. (хоче її відвести.)

Ходи до кімнати і успокой ся —

Родичей шануй і Богів убой ся.

Ірідіон. А за Димитрієм не обставай

Наругу від него собі нагадай.

Рошана. Ви всі в тім блуді, в яким і я була

Доки науки Христовой не чула,

Котра як соньце, що тьму проганяє,

На сьвіт дивитись інакше навчає,
Що ті, що вашов віров осуджені,
А Христовим сьвітлом суть вдихновенні,
Лучші і чесні жіють на спасене
Своє і других, — щож тичить ся мене,
Жалю я до Димитрія не маю,
Бога їх і мого вспільно благаю...

Михей. Мовчи, — як виджу вже на тобі чари:
Лічить завчасу треба, — певно кари
Спадуть на дім наш тому, що Рошани
Не пильновалась жінко досить пильно,
Щоб не йшла була там, де так сильно
Убивати знають чесьть богів наших,
На згубу вірних завзятих і ласих.

Евтихія. Ах доню доню — встид ти нам вчинила,
Відвернись від них, — будеш нам знов мила.

Рошана. Встиду нї ганьби я в дім наш не вношу,
Я щастя й ласки для Родичей прошу
Того, що душу мою просьвічає
К Вічному щастю дорогу навчає —
Там до неба.

Ірідіон, Мене тут не треба, —
Домашне лихо в зародї згубити
Раджу, а що сталось перед сьвітом скрити
(Пращаєсь.) Вас я прашаю, — ідїм рука в руку,
Присягу складаю на прїязнь і злуку
В ділі початім й часу негаймо
І посла Нікона з листом висилаймо
Тож зготує все в дорогу спішу.

(Відходить а Михей відпроваджуючи.)

Михей. Сейчас, но діло з Рошанов скіньчу
З Ніконом жовнірів до тебе пішлю.

(до Рошани.)

Вважай Рошано, що при нашім гостю
Запанувати мусїв я над злосстю,
Котра так і грудь мою розсаждала
На вид, чим ти ся так пописала.
Тепер не в жарті — в послїдне питаю,
Чи ти ще наша? чи тебе ще маю?

Бо єслись Христова то будь проклята!
Судію побачиш в мені, — не тата.

Рошана. (клякає.) Судія вищий стоїть над нами, —
Ох! коби всі ми вже христіянами
Могли зістатись, — бо я охрещу ся
Грозьби і смерти навіть не бсю ся.

Михей. (меч винявши і приступає блище.)
То гинь невдячна або в мить покай ся.

Евтихія. (заслонює Рошану.)
Всеж таки наша — опамятай ся
(до Рошани.) Іди геть з очей і приготови ся
На кару, що жде тя й застанови ся.

(підносить Рошану заплакану і на силу відводить).

Михей. За ганьбу будете відповідати
Обі, Рошана і ти вїй мати. (відходять.)
Служба (плеще.)

(Входить невільник.)

Нема Нікона? чому не приходить?

Невільник. Є у притворі, — вйде як дозволять.

Михей. Іди, клич швидко.

(Невільник відходить. Нікон входить.)

Нікон. З поклоном чекаю розказів пана.

Михей. Готові жовніри?

Нікон. Так вже від рана.

Михей. Сейчас удай ся до Ірідіона
Там розказ вчуєш, — щаслива дорога.

(Нікон відходить.)

(сам.)

Не коньче безпечно до гри ми братись, —

А нуж Дамитрий у ласці останесь?

І схоче відплату дати нам рівну —

Ех — всьо вже єдно, — тогди я утікну

Геть в легіони до самого Риму,

А перед ним не му гнути спину.

Але надія, що щаслива хвиля

Ірідіона зі мнов злучила.

А він же цісарский повірник любий

Знайде чей послух і не буде глухий

Цісар на скарги наші так правдиві,

Що й доказати можна кожної хвилі
Легко, — а цісар пан наш боговитий
Як Нерон — Калігула ненаситий
Кровію Християн, — чижби Димитрій
Не попав карі, — чижби був так хитрий
І тут Христови — там Юпітерови
Умів служити і умів вдавати,
Як зумів Рошану зачарувати?
Котра, — яж знаю — за ним пропадала,
Хоч він нев згордив, она не вважала,
Ще і віру его сама приняла.
І так мні подвійну ганьбу нанесла
Димитра наука в чари прелесна:

(встає.)

Тож піду жертву спалить богам в двоє
І кленусь в голос, — хоч то дитя моє,
Убю, — а меч той з крові не обмитий
Буде чекав нагоди — аж вбитий
Ліяже той ненавісний.....

(Евтихія входить повільно.)

Евтихія. Ах — Михею нещасний —
Дитина — на-ша — єдина —
Дім о-пус-ти-ла — (на крісло падає.)
Ме-не за-про-пастила —
Пращай — на-віки — (тихо.)
О-тру-ю — я — за-жи-ла (завмерає.)

Михей. Ах! щось зробила?
(плеще.) Служба! ратуйте.

(Вбігають, невільник і невільниця.)

Шукати — де Рошана.

(невільниця побачивши паню — клякає — і руки ломить
безрадна — пробує натирати.)

Невільник. В храмі Христовім щойно хрест приняла.

Михей. (В розпуці за голову тримаючись бігає.)
Хайби пропала — боги вам клену ся
Страшно зім шу-ся (ослаб і паде на крісло зім-
лівши а невільник піддержуючи его натирає.)

(Вбігає Рошана.)

Рошана. Що дієсь? — Ах тату! — дорога мамо
(В розпущі рве волосє і обнимає від часу маму у ніг ей
клячучи.)

Невільниця : Судьби богів незміниш, — вже пропало.

Невільник. (взявши за руку Евтихію іде назад до Михея.)

Пані застигла, — пан ще віддихає,
Несім до спальні, — хто лічити знає
Пішлемо по него — а тепер берім го.

(Невільник з невільницею по під рамена виносять Михея,
вертають зараз і беруть Евтихію виносити, а коли Рошана
хоче помагати їм за мамов іти, — єю відтручує невільник
і каже.)

Невільник. Ти нещасьть причина — родичей убилаєь.

(відходять а Рошана лишаєь.)

Рошана. То я, — я причина убійства того? —

Щож я зділала — щож такого злого? —

В голові мутитця, — якаж то причина,

Що святий намір смерть увінчила?

Яж життя, вигоди пожертвувати

Бажалам, й діло спасеня діпняти, —

Родичей любити яж неперестала, —

За віщо сі болі — за віщо кари?

(клякає.)

Христе молю Тя, — дай ся упросити,
Щоб сьвітлом ласки собі пояснити
Моглам ті справи, — так ось вже щось знаю,
З наук Фільотеї ще памятаю:

Хрест — символ віри, — хрест знамя терпіня,

Хрест знарядом мук, — і в нім є надія, —

Воскресне той, — котрий не лякав ся

Нести хрест відважно, і не вагав ся

Життя покласти за науку Того

Всесвятійшого — Бога Єдиного,

Що небо дає — небо в заплату

(збираєь і іде під двері спальні.)

Ах! мамо кохана — дорогий тату!

Я пе хотіла життя вам забрати —

(клякає.)

Ратуй їх Христе! — я спокутовати
Хочу охотно вину їх чи свою:
Мене покарай, не їх — я Тя молю.

(Михей входить а Рошана зриваєсь і до него зближившись падає на коліна і хоче обняти коліна.)

Тато здорові? як тішусь! — а мама?

(Михей відтручує Рошану.)

Михей. Бодайбись на віки давно пропала!

Но боги рішили, щобим ще ожив,
Ганьбу і смерть мами Твоїї пімстив

Рошана. (дальше клячучи.) Тату хоч не виннам —
[смерть мні не страшна.

Жертвую життя охотно для Христа.

Позволь, — попрашаюсь (цілує ноги) тебер убий.

(Михей виняв меч — в тім Ірідіон війшов.)

Ірідіон. Що робиш Михей? (розділяє їх.)

(Михей меч ховає і паде на крісло.)

Михей. (до Рошани.)

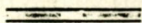
Геть ми з дому — забирай ся і втікай
Притулку деінде собі пошукай.

(Рошана хрест ділає в воздуху — цілує землю і відвірки дому і відходить.)

Михей. (до Ірідіона.)

Ах я нещасливий, радь що робити
Як мені скорше пімстити — пімстити.

(Завіса спадає.)

ДІЯ ІІІ.

(В домі Димитрія.)

«Фільотея розкладає сукна на столі, — від часу до часу стає — або проходить.»

Фільотея. Ірідіона гнів і погрози
Так я злякаться вже більше не зможуть,
Як сталося вчора, що аж зімліла,
І брата даремно засмутила.
Чей він ще тутка не панує,
А брата цісар вельми шанує,
Щоби хто-небудь посьмів чванитись, —
Що зможе на братови зімститись, —
Тай за що? — от недобрий і злісник —
Заздро, що Христовий є намістник, —
Шукає в мені мести причину, —
А яж невинна в моїм сумліню,
Тож чого гніву его боятись? —
От до роботи треба хутко взятись, —
Добре що брат не цікав питати,
Чим зміг Ірідіон я налякати, —
З великої хмари малий дощ паде,
Народна пословиця так каже, —
Так і з его гніву статись готово,
Багато крику, — злого не много. —

(шіє приспівуючи.)

спів:

Житє коротке зника як тїнь,
А з ним всіляка радісьть і біль.
А хто на вічність памятав, —
Буде ю мав — буде ю мав.

Хоч сьвіта блеск до себе манить,
Житє з літами кожного вчить, —
Що хто в дочаснім щастя шукав,
Час марнував, — вік змарнував.

Тернисту путь хто оминає,
К небу дороги він не знає.
Лиш хто охотно хрест приняв
Рай буде мав — рай буде мав.

(Входить Юліянна і Ірена.)

(витаючись.) От гаразд сестриці, — щосьте
[прибули,
На роботу нашу пильну не забули, —
Бідним одежи тре нині скіньчити, —
Сідайте і зараз будемо шити.

(Всі присідають до стола.)

Ірена. Будемо шити, — но позволь повісти,
Що сталось вчєра, — чи правдиві вісти
До нас дійшли нині, щось хора вчєра
Булась так сильно — о малось не вмерла?

Фільотея. Е — то пересадно, так зле не було,
На хвильку ослаблам, — но то минуло.

Юліянна. (до Фільотеї.)

А чи ти вчєра не зауважала
Як сумна була при хресті Рошана?

Фільотея. За мало сумнов, бо так пригнобленна

Ірена. А може ю нагле діло спасення

Поважнов зробило.

Фільотея. ...Всеж она так мила,

Від тепер, коли ся вже охрестила,
Стала нам блища святой віри узлом,
Єю відвідать разом пійти мусим.

(Юліянна глядить у вікно.)

Юліянна. Ось она — здаєсь, на когось чекає,

Ірена. (глядить) Може дороги до кого не знає.

Фільотея. (глядить.)

Стоїть сумна така — пійду й спитаю,

Може в серцю гризоту має. (виходить.)

Ірена. Сьпіваймо тої, що Рошана вчила.

Юліянна. Хоч то поганьська, — а сьмішна і мила.

(сьпівають.)

Над стигсом річков цербер є
Амброзйу їсть і нектар пє,
Хоч старий дід — сварить і бє,
За оболь в Гадес він несе
Поганих і усіх старих,
А без оболя молодих,
Як в них хороше личко є,
Тож кликнім єму — Евое!

(Входить Рошана і Фільотея. Рошана сумна привитавшись і підпершись сидить з боку стола.)

Фільотея. А ви аж такої!

Юліянна. Щож сумної?

Ірена. Тої пісьні навчились від Рошани, —
Сьпіваєм на ей привіт для пошани, —

(сьміють ся.)

Фільотея. (бере на бік Ірену півголосно.)

Кілько то лиха вчєра накоїлось,
Тато ю вигнав — мати строїлась.

Юліянна. (рівночасно до Рошани.)

Чомусь так тиха? чом не заговориш?

Чи ми ти не любі, — чи нами гордиш?

(Фільотея відводить Юліянну на бік і ей шепче.)

Ірена. (до Рошани.) Гадаю любі — нема що таїти
Всі ми вже знаєм, — жаль твій укоїти
Може лиш час.

Фільотея. Позістанеш в нас,
І від нині справді буде веселіще
В четверо для нас стане відрадніще.
Богато ми маєм тепер робити,
При праці забудем на всі клопоти, —

Бо тужить на дармо нич не допоможе, —
В усьому править Провидіне Боже.

Рошана. Де я подіюсь, допоможіть сестриці
Місця знайдіть ми якої служниці.

Ірена. Алесь сказала.

Юліянна. За щож ти нас мала?

Фільотея. Ти вже у мене, — не пушу від себе
І покій нині приладжу для тебе.

Ірена. Як булабим щаслива і сама не знаю,
Тож в дім мій щиро тебе запрошаю, —
А мій тато давно радив і шукав
Для мене товаришки праці і забав. —

(Юліянна робить картки і значить їх.)

Юліянна. Я з вами не буду навіть спорити,
А річ ту гадаю, тре порішити
Судьбою, я льосів три ту складаю,
Виймайте по черзі, — надіюж маю
Що я вигриваю. (мішає льоси.)

Рошана. Я не приймаю
Ласк ваших без взаємной нашої згоди,
Що дасьте мні в себе досить роботи,
Котрою моглабим я заробити,
На жите своє, — і о то просити
Я прийшла до вас. (плаче.)

(Домітей входить.)

Домітей. Витайте пані — (до Рошани.) добре щом
[застав вас

Сумний для всіх нас, — тяжкий днесь настав час.
Вперед до вас я з просьбов ся звертаю,
І до мого дому вас запрошаю,
(до Ірени.) А ти Ірено сама тим займеш ся,
Доки лихе время не переминет ця.
Бо лихо не спить і щось ходить чутка
За Ірідіона наче він тутка
Готовить зраду против Димитрія
А в поміч у ділі приняв Михея.

Фільотея. (на боці.) Ах через мене!

Юліянна. З якої причини?

Рошана. (встає.) Ах тяжко, а мушу сказати що знаю.
І Бога від вчера Христа благаю,

Щоб відвернув Він лихі затії,
Які готовлять протів святій вірі
Ірідіон з татом, котрі посполу
Послів післали до царского двору
З листом, де ложно Намістника Пана
Оклеветали, і вже так до рана
На відпочинок не лягали спати,
А на цісарський приїзд чекати,
Відповідь діставши, — вже месьть віщують,
Войско і сторож за містом муштрують,
Я вигнана з дому в городі крилась,
Аж маму сховали, — потім таїлась,
Щоби все почути — все зміркувати,
І мершій о лиху вам дати знати.

Домітей. Ах — щож то буде? Кесар не жартує,
Він на Христових страшно лютує.

Фільотея. Чулам від брата, що як не воює
Іде до Риму Христових мордує.

Ірена. По щож нам чекати?

Юліянна. Тре може втікати.

Домітей. Де є намістник? по него післати.

Фільотея. Він прийде з храму, там приготовляє
Торжество велике, — бідний не знає,
Що коли другим він працю жертвує,
Єнчі потайком шлють го на туртури.
Задумав небавом празник справляти,
Єрея тайно спровадив з Галати,
І для найсвятійших Тайн Христа Тіла,
Відправу готовить, — і я раділа,
Що з тим красним святом Христова Слава
Поміж поганями буде ширяла.

Юліянна. ...Поміч ласкава

Божа як прийде, тогді з цілою справи
Днесь так страшної й сьлїду не остане

Домітей. А я лякаюсь, бо зі слів Рошани,
Коли цар прийде, не буде пощади
Нї нам нї нікому.

Рошана. Найгірше тому дому.

Домітей. Тут нема що чекати.

Ірена. Поки час втікати.

Юліянна. Направду так лячно.

Фільотея. І хоч як страшно, єнча моя гадка.

Ірена. Яка?

Юліянна. Скажи.

(входить Димитрій.)

Фільотея. Бо що робити — ось питається брата.

Димитрій. Чесць — що застав я вас при роботі,

Яка то втіха буде бідноті,

Як з ваших дарів зодітись зможуть

(до Домітея.) Порадь Домітею, най заложуть

Брацтво — дружину, щоби сходились,

Богатий з бідним найби ділились.

(Тихо хвилька — єнчі шепчуть — покивають головами або-
руки ломлють.)

Щож ви так замовкли? чом посмутніли?

Домітей. Ах пане; радше щоб зацімрили.

Бо бачу, хоч в місті ти забавляв,

Про бурю близько ніхто не сказав.

Димитрій. Якаж то буря така страшная,

Що тебе виджу й всіх налякала?

Домітей. Повісти жаль мні, що ті злодюги

Удавали, що тобі суть други,

А они вороги, — позволь пане,

Шкода мови, — бо серце ся крає

Жоб так погані потвори жили,

В очі пріятелями сьвітили. —

Тись їм був задобрий, — вже не кажу,

Пійду! і верну аж обох згладжу

Димитрій. Стій! успокой ся любий Домітею,

Я речи твоєї не розумію, —

О що се ходить, нуж ти Фільотею

Що знаєш, повідж ми за Домітея.

Фільотея. Ах брате найлучше повісьть Рошана,

Їй річ та вірно відома і знана.

Хоч удар подвійний она дізнала

(на боці тихше до Димитрія.)

Мати померла — а з дому прогнана.

Димитрій. (до Рошани.) Біль твій співчую разом

[з тобою,

Лиш не вбивай дальше душі туюю.

От нехай вчую, що малабись знати,

Сподіюсь, = схочеш мені розказати.

Рошана. Страшно і нечесно собі поступили, —

Перед кесарем тебе осудили

За ширене віри й за бунт в народі,

Яж підслухала і при тій нагоді

Прийшло до того, що мама строїлась

(плаче.) Я вигнана з дому — аж ту опинилась.

Димитрій. (до Рошани.) І тут ласкаво зволиш по-
[зістати.

(до Домітея.) То все Домітею, щось мав
сказати ?

(сїдає і задумує ся.)

Домітей. Пане! належить хиба ще додати,

Що відповідь кесар мав їм прислати,

Що сам прибуде, — може де го видко,

Треба нам втікати, — гадаю, — швидко.

Я сторож згортую в 10 гоплітів,

Скриємось в горах краю Мелітів.

З твоєї ласки досить грошей маю, —

Заберу і скарб мій тобі складаю.

Димитрій. (до дівчат.) ...Щож ви на тоє?

Ірена. Ах скорше ся ладьмо — скорше втікаймо.

Юліянна. Невдячний край сейчас опускаймо.

Димитрій. А ти Фільотео?

Фільотея. На тобі брате мій ти найдорощий

Пімститись змагає злість людзких злостей,

Тож не против ся раді Домітея, —

Минет ця лихо, — тогди твоя воля

Буде вернути, — тож всі ви втікайте,

Бо я зістану (голоси, — „та як ?“) — прецінь
[пам'ятайте

Дому лишити зовсім без нікого

Не могу, — а лякатись мені злого

Не потребую, бо чей навіть смерти

З Рук Божих для віри — святої понести

Чую — щось благо.

Димитрій. Чесць Богу і Слава!

По тобі подібне я сподівав ся, —

Противне від тебе почуть лякав ся.

Радих: я ваші до мене звернені

Нехай вам будуть краще зрозумлені

«Чи їх годить ця до мене звертати
Вам, що моглись мене пізнати.
(піднесеним голосом.) Хтож я? — если вірно
[служачи Богу

Вже дваццять літ з гори і так як могу
При своїй службі в єго честь і хвалу
Мій обовязок сумлінно сповняю, —
Щобим, — коли людзка злісьть або сила
Знищитиб діла добрі захотіла, —
Щобим, — я кажу — утікав від того,
Що Провидіне нам зіслать готово, —
«Чи то терпіне, чи смерть або муку
Треба бо бачить в усім Божу Руку.
Хтож з вас не чув се, як імператори
Християньской муки жадні і крові,
Нанести удар ладили Христови, —
Стриями кров лилась, — і море — море
Повсталоб з крові, — а щож подоліли?
Малож Неронів лютих, — легіони
Таких не в силі збурити — звалити
Небесне діло, — що вічно ме жити.
А з кождей каплинки крові пролитой
Росте для церкви сила неспожита
На всю вселенну і часів без ліку
І так буде всегда до кінця віку.
А от ту спогляньте, (показує.) хто се розпятий?
Хто ту прибитий = кровію залятий?
Кого так люто роздерто — оббито?
І на Голгофті до Хреста пропнято? —
Исусе Тись то — цар Ти над Царями,
Исусе Тись то — пан Наш над Панами,
Над миром царствуєш й рід людзкий видиш,
Гріхи і неміч єго знаєш — чуєш, —
І як булоб треба ще раз відкупити
Людей, — то ще раз мусівбись пролити
Кров Свою, — бо сьвіт сей — як є широкий
Буде мав катів завзятих жорстоких
Щоби Тя вбили.
Ах Христе милий —
Твоїй любови незглубенне море —
Всім дарувати й простити готове, —
«Чомуж — ах чомуж Ти для нас так щедрий?

Чому, де ласки луч Твій ся оберне.
Там тільки щастя в душі запанує,
Що она к Тобі взлетіти банує, —

(клякає а за ним по одному всі клякають.)

Та не дай дармо вознестись ку Тобі, —
Хоч мук частинку покушать зак в гробі
Тіло спочине, — подай мій Иусе —
Фільотея і прочі. Подай — ах — подай!

(Завіса спадає.)

ДІЯ IV.

(2 відслони.)

I. відслона.

(Саля Дмитрія переділена котарою, — щоб 1-ша була бічна входова маленька а 2-га більша. Хрест на стіні з боку в більшій сали. Столик з винами і перекусками побіч трону для Максиміяна.)

Домітей. (уставляє 2-ох жовнірів при вході.)
Просто стояти — а тепер знижитись
Увійде кесар, — низенько склонитись.
Колиж узрите — що буду клякати
Ви назад просто маєте стояти,

(входять знов 2 жовніри, котрих уставляє Домітей.)
(Входить Лій.)

Лій. (до Домітея.) Тись заступник пана?
Приготов їсти — пити — бо від рана
Так якби натщо — не мила то справа
Тут нас привела.

Домітей. Вечера готова.

(Входять: Невільник а за ним Михей і Ірідіон, котрі затримують ся в входовій кімнаті. Відтак Максиміян, котрого плащ несуть 2 чури і Дмитрій. Максиміян скорим ходом переходить до більшої кімнати, де засідає на троні всказанім Дмитрієм, котрий стає побіч трону. Відтак Ірідіон і Михей стають в порозі, а Домітей зближившись клякає перед троном.)

Домітей. В імени дому і Намістника пана
В честь могучого Максиміяна
Імператорів взору панування,
Кличу зі серця, — най жіє наш кесар
Трикрать Августійший — най жіє Цезар.

(встає з поклоном і відходить до бічної.)

Димитрій. (наливаючи чашу вина подає.)
Судьба щаслива — утіху ми дала,
Що я витаю кесаря і пана
У моім домі, — із поданем чаші
За мало лиш земські блага дочасні
Я днесь желати хочу — але вічні,
Бо навіть цезарів діла героїчні
В здобутю країв — слави і розкошей, —
Забав і утіх з багатства чи грошей —
Нич не допоможуть, коли за літ кілька
До них як до всіх нас посьлідна хвилька
Зближаєсь тая, що смертію звет ця,
А з нев о вічність душа обізвет ця,
Найчастійше в розпуці, бо на дармо,
Як жили безбожно — і згинуть марно, —
Тож я желанне складаю побожне, —
Памятай Царю на жите загробне.

Ірідіон. (до Михея.) Желанне так сьміле і як ще
злюбне!

Максиміян. (дає знак щоб мовчали.)
Прошу віддалитись, аж вас закличесь.

(Лій, Ірідіон і Михей ідуть до 1-ої кімнати, де пють —
шепчуть з собов і надслухують.)

(до Димитрія.) На Геркуля — Димитрію ти
знаєш,
Чого прибув я тут, чи гадаєш?
Що прощу тобі — хоч як я тя любив,
Слись Христовим — сам себесь погубив.

(пе.)

Димитрій. Августійший пане.
Знаю, — не любі тобі христіяне,
А прецінь більше як Єнчі Римляне

На милість твою они заслужили ;
Чи ж они коли порядкам грозили
Державним, — я вірю, що зближаєсь час,
Коли той, що перший кроз пролляв за нас,
Відверне судьбу і імператори
Будуть шукати у християн підпори
Щоб лад завести.

Максиміян. .....По що таке плести?
Чи ти філософ, — чи ти який пророк?
О тім з Назарету кажеш, що замовк?
А котрого наук дивних визнавці,
У катакомбах укриті лукавці,
Тайно єго віру хочуть ширити, —
А ти з тим навіть не хочеш ся крити?
Скажи но, — які ти засади маєш?
Що се за Бог, котрого поважаєш?

Димитрій. Крім сьвіта того, — ще нескінчений
Єсть, — а жите в нїм дає Возлюблений
Син Божий Христос, що 3 віки тому, —
Нехай буде Слава во Тройці Одному, —
Зійшов із неба, щоб відкрити правди,
Від ада спасти душі, від заглади, —
Самого Себе на Хрест дав пробити,
Щоби нам небо і щастє відкрити
Там вічне, а по своїм в муках сконї
Воскрес із мертвих, а тепер на тронї
Небеснім сидить, і бачить і видить
Усі вчинки наші й думки засудить.
Тож гріху уникають Христові діти,
А їх діла не злі, тре лиш оцінити,
Бо їх наука — не людзкого твору, —
Не для паради Ідолам з мармору.

Ірідіон. (зірвавшись в дверох.) Хочбись для позору
Змовчить умів перед Божеским паном

Михей. (зриваєсь.) З такою науков, з такою
зухвалов.

Максиміян. (дає знак рукою.)

Сидїть — успокойтесь,
Мене він бавить, — маєм час — не бойтесь.
(до Димитрія.)

Димитрій — що плетеш думки ті невнілі
Для Турезіята в пеклі зрозумілі, —

Ониб мні байдужні — колиб в тобі крились,
Коби в моім краю они не ширились.
Ти відповідж просто, чи уважаєш,
Що добре робиш, коли зневажаєш
Наші права горожанські й звичаї,
Культ богів сильних нашої держави.
Скажи! закликаю тя на Астарту,
Чи ту віру на правду, чи для жарту
І сам визнаєш і ще намагаєш
Ширить назарейців, — і wspomаєш
У краю моєму лихих нуждарів
Для знищення слави Роми і богів, —
Тись сьмів свій уряд так споневірати,
Ти то слуга мій! — на огонь Астарті
Щось сказав відклич — або сей меч (бе о меч.)

Димитрій. Желаню твому — просто і щиро
Сказать що роблю, і чи я вірно
Служив, — почувесь Могучий царю, —
А справить в тім я нич вже не маю,
Хиба ще одно додати бажаю,
Що не в людській силі тоє відвернути,
Що має наступити, або ся минути.
Богато держав могучісьть, славу мало, —
Як тїнь поникли і нич з них неостало.
Подібна судьба зближась вже до Роми,
Що досить скупалась у невинній крові
Міліонів, а прецінь і не стямить ця,
Як день посьлідний суду єї зближит ця.
День мести і гніву останної кари,
І зникнуть ідоли — не встануть цезари;
Так вчить історія, так в Єрусалимі
Було, — і буде незадовго в Фімі.
Тож просьбі моєй зволиш послух дати
Може потрафиш Бога ублагати,
І хрест принявши стань імператором,
Будучих цезарів найлучшим взором.
В той спосіб кару відвернеш від Роми,
А славу і честь принесеш Христови.

Максиміян. (плеще на Лія, Ірідіона і Михея, котрі входять.)
Ходїть, почуйте, — нечуване діло,
Як сей з богів хулить зухвало й сьміло,
Й грозить богам, Ромі і всім цезарам,

Аж сьміх бере прислухатись тим карам,
Які сей віщує.

Лій. Собі пророкує.

Ірідіон. Божеский наш пане ?

Най око спогляне.

Ще на той знак віри.

Михей. Котрого без міри

Людям цінити повелїває,

Максиміян. Щож то означає ?

Ірідіон. Він поясняє

Що се Спаситель

Іх Небесний Вчитель.

Максиміян. (подражненим до Димитрія.)

Послухай мене, досить терпеливий

Був я тобі досі і милостивий.

В посльїдне даю тобі оту ласку :

Відкинь філософа прибрану маску

Сейчас, — та єсли мені обіцяєш,

Що ся науки Христа вирікаєш,

Лишу тя в спокою.

Димитрій. То вчинить не могу.

Максиміян. (ударяє в стіл — то в меч.)

На Геркуля — так не відзивай ся,

Або з житєм зараз розпрощай ся, —

Егеу, — що він гадає,

Вже ми кров палає.

(Встає, — але назад сїдає відвернувшись від Димитрія.)

Лій. (клякає хвиľку.)

Божеский цезаре ! він не варт того,

Щоби здоровля так цїнного твого

Гнївом псувати.

Ірідіон. (приклякнувши встає.)

Час го покарати !

Максиміян. (до Ірідіона і Михея.)

Ідїть проч, — або стійте і чекайте.

Лій. (вказує на Димитрія.)

Хай го поразить Богів прокляттє,

Максиміян. (стає і люто до Димитрія.)

Перед ким стоїш — не забувай ся.

Вироку мого ти улякай ся, —

До віри предків чи вернеш ? питаю.

Димитрій. Родичей віру моїх заховаяю.

Максиміян. Беріть го зв'яжіте

В тюрму замкніте

(присутні оглядають ся по собі але ніхто не рушить-
з місця.)

Лій. Розказ сповніте.

Ірідіон. Власти я не маю.

Домітей. (клякає перед царем.)

Ах милости царю.

Максиміян. Проч з очей — (до Ірідіона.)

власть ти поручаю.

Ірідіон. На Зевеса вірно сповнити присягаю.

(до жовнірів.) Приступити. (жовніри приступають.)

Домітей (заслонює Димитрія.)

Радше вперед мене убити.

Димитрій. (обнімає і цілує Домітея.)

Відходь вірний друже, я тя прашаю,

А Фільотею тобі поручаю.

Ірідіон. (до жовнірів.) Скувати.

(жовніри вагають ся.)

Димитрій. (до жовнірів.)

Розказ се цісарский, мусите сповняти

(наставляє руки.) Христе за Тебе і віру страдати

Як чудно.

(Михей з жовнірами відводять Димитрія.)

(Максиміян запиває ся.)

Лій. Глузує ще прилюдно.

(до Максиміяна.) Божеский Цезаре

Треба єще кари

Для тих, що по місті ширять довкола,

Що віра лише в Димитрія Бога

Правдива — єдина.

Максиміян. Тим голови стяти — і річ скінчена.

Ірідіон. Божеский цезаре — як лад зробити,

Знає мій обов'язок і сповнити

Службу прирікаю, — а за ті труди

Складаю подяку, (клякає.) і рад почути

Розказ твій, — чим тя можна угостити, —

Тож осьміляюсь покірно просити,

Зволь ласкавійше нині відпочити. —
А даруй, коли відважусь спитати,
Чи для хвиль розради, буде воля твоя,
Колиби явилась красна Ельсіноа,
Котра припадком бавить в нашім місті
В дорозі до Риму? —

Максим'ян. Она в переїзді? нехай явит ця.
Нудьгу я чую, — так час скоролит ця.

Лій. От це мні подобаєсь — на Зевеса.
(до Ірідіона.) Поклич ю, спровадь, а спіши ся.

(Ірідіон відходить.)

Максим'ян. (до Лія.)

Перейдись по місті мій вірний Лію,
Грошей я тобі зовсім не жалію
Взяти і кинуть поміж ту голоту,
Бо позбувшись з Димитрієм клопоту,
Хотівбим ся про теє я дізнати,
Чи Христові відвагу будуть мати
За в'язненням Димитрієм обстати.

Лій. Розкази твої сповню я точнісько
А ще до того на посьміховиско
Іх Бога, — визву того, хто Христовий
Признасть ся сьміло, щоби був готовий
Змірять ся зі мною — в бою.

Максим'ян. Знаменито, — вперед приїде Ельсіноа,
Чувем про ню, що нудна, — а річ твоя
Мене забавити скорійше готова.
Спішись отже, — а если знайдеш дурня,
Нехай го закриє смерти котурна.

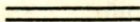
Лій. Як пишуь по предках Лій Ауреліус,
Сли знайдєсь сьмільчак, — *Vae capitis eius!*

(Відходить, а входить Михай.)

Михей. (клякає.) Божеский царю зволь ласку вчинити,
Пир вже готовий, час тіло скріпити.

(Максим'ян встає і відходить.)

(Завіса спадає.)

2. В і д с л о н а.

Вестибуль під палатов з боку а решта вільна околиця. Михай з невільниким і невільницею приладжує столець з вином і закусками. Ельсіноа під деревом сидить. Коло неї 2 і молодші співачки і арфист стоять.)

(Входить Лій, Ірідіон і Максиміян.)

Ельсіноа з товар. (співає.)

Витай царю — витай нам
Рівний сонцю і богам, —
Ласк твоїх бажає сьвіт
Пісьнь прийми ту на привіт.

В силі блеску жій нам жій,
З чаші щастя розкіш пий, —
Той щасливий, — хто тебе
Бачив й кликнув — Евое!

(Низький поклін зробивши — остають молодші співачки на місці і співають дальше разом, а коли Ельсіноа вийде на середину сцени танцювати по кожній з 2 стрічок, они тримаючи шалі шовкові або тюльові над раменами в такт півкроком на право і на ліво ногами і руками рух малий творять. — Ельсіноа ціла покрита вельоном по відспіваню стрічок при музиці в такт танцює з поклонами в сторону кесаря. — Арфист лиш імітує гру.)

1а.

Я юнив днів,
Весняних мрій,
Ніколи не забуду.

Хоч з чарів їх,
Не добрий сьвіт,
Лишив ми лиш улуду.

1 б.

Живімож всі,
У тій весні,
Живімож поки життя.
Веснянні дні,
Минуть як в сні,
Чекає ах забуття.

(музика грає — танець.)

(Сьпів.)

2 а.

Один тудя,
Другий сюда,
Долі кращой глядає.
Она фю фю,
Зак злавя ю,
Без долі він вмирає.

2 б.

Вспільна судьба,
Чекає тя,
Молодий вік минет ця.
Чись рад не рад,
Цар чись жебрак,
Старіти всім прійдет ця.

(танець.)

3 а.

І я була,
Ах молода,
І жаль мні молодих літ.
Питаєш мя,
Чом я сумна,
Бо ссьм зівялий цьвіг.

3 б.

Ме Геркулє !
Жій Цезаре !
Тобі клонит ця сьвіт.
Для мене рай.
Лише подай
Систерци й рожі цьвіт.

(Максиміян подає через Лія мошонку з грішми і шепче,
а Лій приносить за хвилюку дари.)

Максиміян. Дай їм вина Ірідіоне!
(до Ельсіної.) Я тебе десь бачив Ельсіное!
Ельсіноа. Так на кораблі на мори.
За сценою. Где є той, що з нашої віри
Глумитись зухвало сьміє ?

Лій. (скоро до товпи укритої.)
Чого ревете християнські пси ?

За сценою. Ми не є пси, — а ви.

Лій. Котрий відважний сюда ходи.

Ірідіон нараджуєсь з Михеєм.)

Максиміян. (до співачок.) Відходьте геть в кімнату.
Чиї се крики під самов палатов?

Лій. Се християнська зійшла ся голота,
Іх подрочить збирає мя охота.

Ірідіон. (до Михея.) Жовнірів з собою 20 возьми
Порядок з ними сейчас зроби.

(Михей відходить.)

Максиміян. Заклнкать сейчас мні цілу когарту.

Лій. Сьміте се Царю і шаблі не варте,

(за сценою гамір і крики, Лій підходить до товпи.)

Хто з вас відважний скаже, що Христовий,
Най буде до борби зімнов готовий. —

(тихо.)

Щож? замовклисьє гидкі боягузи,
Які ви з Богом Своім єсьте труси.

(гамір великий і вбігає Нестор на сцену.)

Нестор. Я той, щось визвав мене з народу,
Я той, що хочу звести з тобов борбу.

Лій. Ти? — аж ми лячно ха-ха-ха!

Сьміху се варта, на Геркуля.

Максиміян. (сьмієсь.) Егеу, — а щож то Хри-
[стове лицарство?

На Юпітра! се слабе харлацтво?

Лію, ти тут в браку глядіаторів

Ужй циркових правил і позорів

В борбі задля шутки з тим голодранцем

Ірідіон. Лій го задусить, здаєсь, одним пальцем

За сценою. Боже допомагай —

Не дай ся Нестор —

Его покарай.

Нестор. (на боці.) Христе Димитрія ласкою скріпляй

Лій. (установка жовнірів по боках.)

Колесо граничне тут заміряю,

Жовнірів зі списов так поставляю.

Максиміян. Здаласьби орхестра, нехайби заграла.

(Михей до орхестри дає знак, щоби готовились грати.)

Лій. (до Нестора.) Приступи! Закон так повелїває, —

Зак змиримось в бою, ще випадає,

Тобі перед смертю підучитись

І у посьлідне Царєви склонитись

(робить уклін низький але Нестор стоїть.)

Тай — *Morituri te salurant Caesar!*

Кликнуть, —

(глядить на стоячого Нестора.)

ах ти неотесаний ледар.

(Музика грає.)

(Лій по правій стороні від аудиторії. Напротив него Нестор ставши — хрест на собі ділає. Лій шаблю відпинає і відкидає. Хвилюк обо в себе здивляють ся з руками на перед. Зближившись Лій руками обома хапає за горішні рамена Нестора і натискає сильно, що Нестор дещо знижаєсь. Але удає ся Несторови руки закинути по за шию Лія і сціпивши пальці рук нагинає голову Лія ку аудиторії а рівночасно і нагло ударяє своєю лівою ногою в праву ногу Лія від середини так, що Лій стративши рівновагу падає на спису жовніра і пробиває ся. Нестор присівши ему груди удушує его.)

(Музика утихає.)

Максиміян. (встає грізний — витягнувши меч.)
Як се могло статись? Горе вам — горе!
Голову стяти!

(Ірідіон і Михайл витягають мечі і убивають Нестора, а жовніри спішують і виносять оба трупи.)

Біжи Ірідіоне,
Спровадь все войско — і перейди місто,
За єго голову — християн двіста
Най нині спаде (Ірідіон відходить.) я вам покажу
Яку кроваву різню й лязню зладжу.
(до Михея.) Зак соньце зійде, — зак рушу
[в дорогу,

З Христових і сьлїду анї одного,
Тут не лишити.

Михей. А щож зробити
З Димитрієм? кажу.

Максиміян. Не теряти часу
Сейчас убити (Михей відходить.)
(до слуг.) Геть з відси — проч ідїт і віддалїт ця.
В дорогу ладьтесь і приготівїт ця.

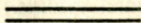
(слуги відходять.)

(сам.)

І яж боговитий — земель владїтель,
Який я людям здаю ся великий, —
А щоб день один — один одинокий
Минув мнї вільний від журби і смутку.
В якомуж краю, — чи в якім закутку
Знайдєсь оаза, чи яка країна,
Деби не буио болїв і терпіня?
Ах нї! — А може лиш Цезарїв доля
Так нещасна почавши від Нерона
Богами нам дана, (видїне страху — тож павза.)
яка кєрвава

Луна зближаєсь, — хто тн, що ся важиш
Лякать мя? — чи знаєш
Хто я? — я — ой (за серце хватає ся і паде на
на крісло.) — служ-ба!

(вбігає служба — а завїса спадає.)

ДІЯ V.

(Вязниця отверта до аудиторії, — а з боку коридар з дверми. Стражник стоїть з ключами. Домітей з Рошаною зближають ся.)

Домітей. (до стражника.) Ту маєш гроші.

Стражник. Нич не поможе.

Домітей. (грозить мечем.) Часу негай — двері
[відчиняй.]

Стражник. (ховає гроші і відчиняє.)

Ах, я ляк чую.

Домітей. Не бійсь, — я сторожую.

(до Рошани.) Іди, та не довго забавляй ся.

(до стражника.) Я дам знак в потребі, —
[не лякай ся.]

(відходить.)

(Димитрій від початку дії задивлений в одно місце шепче молитву тихо, — а коли входить Рошана, котра непомічено пересуваєсь попід стіну задну стає — прислухуєсь і руки ломить, — зачинає голосно говорити.)

Димитрій. Не болій Раб Господина свого,

Як чудні слова письма святого,

Кілько в них сили, — кілька потіхи

Спливати муть з них по усї віки

На тих, що іго Христове взяли,

Зрекли ся земских утіх і слави. —

Ах Христе Боже, — чи ся вязниця

До ласк у Тебе чим причинит ця?

Бо так тут легко, так привикаю,
Хоч рад терпить, а терпінь не маю.
Тож не за себе, бо я негідний,
О ласку благаю Тя Предвічний
Для тих, що послушні слову мому
Заносять мольби до Твого Трону, —
Задля пощади бідного стада
Від мук їх з рук цезара і ката,
Котрий сли схоче над стадом мститись,
Бідне не зможе оборонитись.
Хайже десница Твоя Владико
Відверне від братей моїх лихо, —
А на мене зішли мук страдання, —
Ах зішли лютов смертев конання.

(Рошана з плачем кидаєсь до ніг і встає.)

Рошана. Я від фільотеї, — спішусь сказати,
Ми опустили мешкане в палаті, —
Домітей коні приладив в дорогу,
Втікати мусим і чекаєм твого
Прибуття мерщій, — двері отворені
Домітей вартує, — сторож підкуплений,
Бо з хвилев, як Нестор поборов Лія,
Гнів мести лютою вже в місті шаліє,
Тож нема часу, не зволікаймо,
І скорше звідси геть утікаймо.

Димитрій. Сердечно тобі дякую за вісти, —
За Нестора еще позволь доповісти,
Що з ним стало ся?

Рошана. Бодай не яло ся
Відповідь дати.

Димитрій. Казав го стяти? (утирає слези.)

Рошана. Так — ах я нещаслива,
Кілько завинила тут моя родина!

Димитрій. Добра дитина Родичей провину
Вимолить може — а ти тую днину,
В якій Бог кому смутку насилає,
Щасливо взви, — бо Він лучше знає
Що кому по силі кожного дати, —
Що зможеш ти, а що другий страдати.

Стражник. (вбігає.) Час ся забрати — (відходить.)

Рошана. Спішім вже пане, там на нас чекають.

Димитрій. Цілуй і дякуй всім, що памятають
За мене, — але лиш сама спіши ся, —
Це Божа Воля і ей укори ся, —
Я тут остану, бо не людзка справа
Мя тут невинно в вязницю привела, —
(задивляєсь в гору і руки вносять.)

Я виджу тутка близько Бого Мого, —
(в скстазі.) — Ям негідний Обличя Твого
Глядіти

Рошана. (на боці.) Щось в нїм так святого
(падає до ніг.)

Димитрій. (руки на голову Рошани кладе.)
Благодарю тя — і благодарене
Усім знакомим занесеш від мене.
(чути трубку римску і вбігає стражник.)

Стражник. Геть утікай чим швидше
Смерть грозить нам інакше.

(На силу Рошану випроваджує і двері замикає. — Нікон
з 4 жовнірами входить.)

Димитрій. (не бачучи їх усьміхаєсь і руки вносять
а відтак укладає.)

Ах чудний сьвіте —
До Тебе Христе —
Душа хотїлаб
Взнестись — злетїлаб
До Небес країни

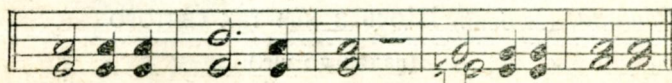
(На знак Нікона — жовніри списками пробивають Димитрія,
котрий паде.)

Христе душу прійми.

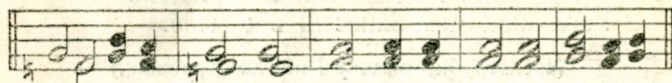
К і н е ц ь і Б. Х.

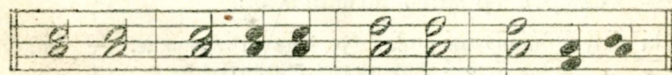
RELIGIOSO.

ОТ-ЧЕ БЛА - ГА - Ю ТЯ ПО-ДАЙ НАМ ДО-ЛЮ,

БГО-ЛИ НАМ ВО - ЛЮ, ЩОБ СВЯ-ТЕ СЛО-ВО НАС О-СВЯ-

ТИ - ЛО І ГЕН ПО - ВЕ - ЛО, ДЕ ВІЧ - НО

МИ - ЛО, ОТ-ЧЕ БЛА - ГА - Ю ТЯ.

ALLEGRO GIOCO SO,

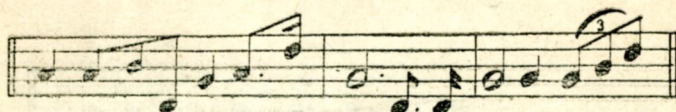
ЛАД СТИ-КОМ РІЧ-КОВ ЦЕР-БЕР Б, АМ-БРО-ЗІУ ЇСТЬ І

Кружок „Рідної школи”
ім. Лесі Українки
в ПОЛТВІ

— 51 —

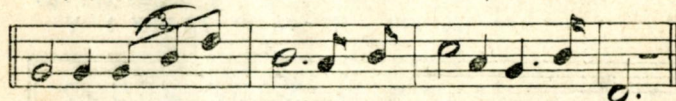
НЕК-ТАР ПЕ, ХОЧ СТА-РИЙ ДІД СВА-РИТЬ І БЕ СВА - РИТЬ
ЗА О-БОМ В ГА-ДЕС ВІН НЕ-СЕ ПО-ГА-НИХ І У -
СІХ СТА-РИХ А БЕЗ О - БО - ЛЯ МО-ЛО-ДИХ
ЯК ЛИШ ХО-РО-ШЕ ЛИЧ-КО Є МОЖ КИ-НІМ Ї - МУ
Е - ВО - Е.
MARCIALE.

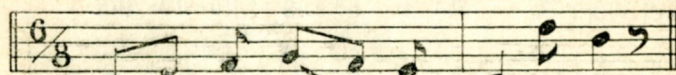
ВИ-ТАЙ ЦА-РЮ, ВИ - ТАЙ

НАМ, РІВ-НИЙ СОН-ЦЮ І БО - ГАМ, ЛАСК ТВО-

ЇХ БА-ЖА - Є СЬВІТ, ПІСЬНЬ ПРИЙ-МИ ТУ НА-ПРИ-ВІТ.

В СИ - ЛІ БЛЕС-КУ ЖИЙ НАМ ЖИЙ,

З ЧА-ШІ ЩА - СТЯ РОЗ-КІШ ПИЙ,

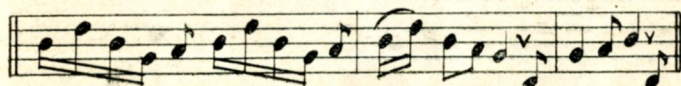

ТОЙ ША - СЛИ - ВИЙ, ХТО ТЕ - БЕ

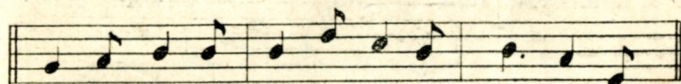

БА-ЧИВ Й КЛИ-КНУВ.

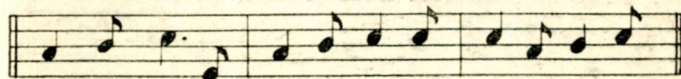

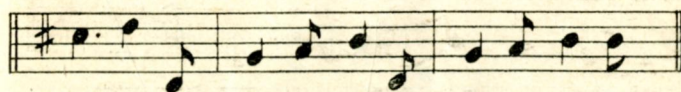
я ю-нихнів ве-

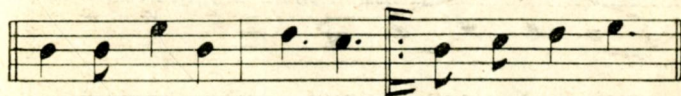
сня-них мрій-ні - ко-ли не за-бу-ду, хоч

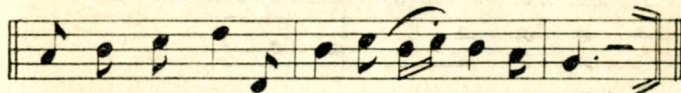
зча-рів їх не - до-брий сьвіт, ли-шив ми лиш у

лу-ду, жи - ві мож всі у мій ве-сні, жи -

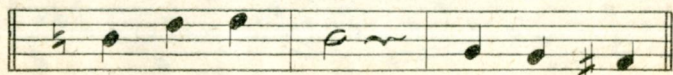
ві мож по-ки жи-тя, ве-сня-ні дні

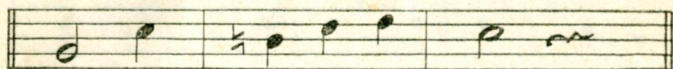
ми-нуть як весні, че - ка-є за-бу - тя

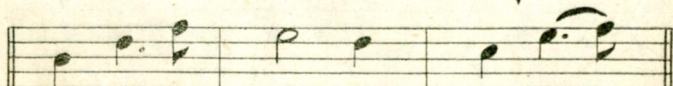
ЖИ - ТЯ ДО - ЧА - СНЕ

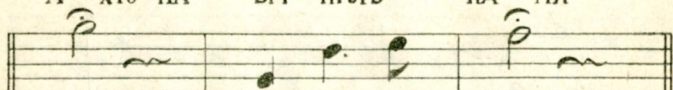
ЗНИ - КА, МОВ ТІНЬ, А З НИМ ВСІ -

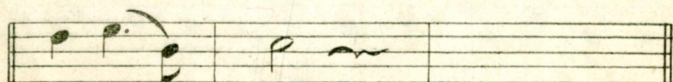
ЛЯ - КА РА - ДІСТЬ І БІЛЬ,

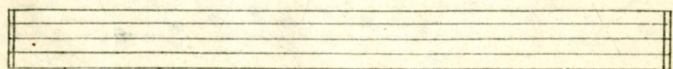
А ХТО НА ВІЧ - НІСТЬ ПА - МЯ -

ТАВ, БУ - ДЕ Ю МАВ,

БУ - ДЕ Ю МАВ.

323 808

Dz

323.808

Дз